

Zbiór obowiązujących rozporządzeń

w powiecie Łukowskim.

PRENUMERATA: Rocznie 24.— mk. Półrocznie 12.— mk. Kwartalnie 6.—mk.
Zaprenumerować można w Sekretarjacie Urzędu Powiatowego w Łukowie.
OGŁOSZENIA: Za całą stronę 40 mk., 1/2 strony 20 mk. 1/4 strony 10 mk.

TREŚĆ NUMERU.

- 105 Dekret o odpowiedzialności za uchylenie się od służby wojskowej.
- 106 Dekret w przedmiocie przepisów tymczasowych o widowiskach.
- 107 Rozporządzenie Ministerstwa Skarbu w sprawie obowiązkowego ogłoszania periodycznych sprawozdań przez przedsiębiorstwa, obowiązane do publicznego składania rachunków.
- 108 Rozporządzenie Ministra Skarbu w przedmiocie przyjmowania banknotów niemieckich.
- 109 Rozporządzenie Ministra Skarbu.
- 110 " Ministra Spraw Wewnętrznych.
- 111 " " " " wykonawczych do dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. o widowiskach.
- 112 Dekret w przedmiocie tymczasowych przepisów prasowych.
- 113 Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w przedmiocie przepisów wykonawczych do dekretów z dnia 7 lutego 1919 r. o tymczasowych przepisach prasowych oraz o zakładach drukarskich i składach druków.
- 114 Rozp. w sprawie obrotu ziemiopłodami.
- 115 Ogl. dot. wyborów, sołtysów i ich zastępców.
- 116 Ogl. dot. rozporządzeń o sporządzeniu protokołów o wykroczeniach Akcyzowo-Skarbowych
- 117 Ogl. dot. Polskiej Pożyczki Państwowej.
- 118 Ogłoszenie.

105

DEKRET

o odpowiedzialności za uchylenie się od służby wojskowej.

Na wniosek Rady Ministrów stanowiąc najniższym aż do odwołania, co następuje:

Winni uchylenia się od służby wojskowej, do której zostaną powołani obwieszczonem publicznie zarządzeniem odpowiedniej władzy, ulegnie karze więzienia do roku.

Do nakładania w drodze administracyjnej kar za powyższe przestępstwo upoważniony jest Minister Spraw Wewnętrznych, przyczem zastosowanie kary nie uwalnia skazanego od przymusowego zaliczenia do szeregu, o ile okaży się do służby wojskowej zdolnym,

Naczelnik Państwa
(—) J. Piłsudski.

Prezydent Ministrów
(—) I. J. Paderewski.

Kierownik Ministerstwa Spr. Wojsk.
(—) Wroczyński.
Inżynier Pułkownik.

Dan w Warszawie, d. 4 lutego 1919 r.

106

DEKRET

w przedmiocie przepisów tymczasowych o widowiskach

Na obszarach b. zaboru rosyjskiego publiczne produkowane utworów z tekstem słownym, oraz obrazów świetlnych podlega tymczasowym przepisom w artykułach poniższych wyszczególnionym:

Art. 1.

Wszelkie utwory z tekstem słownym, oraz obrazy świetlne produkowane być mogą publicznie tylko za uprzednim zezwoleniem urzędów do spraw prasowych.

Art. 2.

Pozwolenia na otwieranie zakładów widowiskowych i rozrywkowych wydawane będą przez miejscowe państwowe urzędy administracyjne.

Art. 3.

Właściciele zakładów widowiskowych i rozrywkowych winni w terminie dwutygodniowym od chwili ogłoszenia dekretu niniejszego w „Dzienniku Praw” Państwa Polskiego złożyć w miejscowych państwowych urzędach administracyjnych pozwolenia na prowadzenie rzeczonych zakładów, udzielone im przez b. władze okupacyjne, w celu zatwierdzenia, pod rygorem art. 37 i 335 K. k.

Art. 4.

Przepisy dekretu niniejszego nie dotyczą zakładów, pozostających pod zarządem Ministerstwa Sztuki i Kultury.

Art. 5.

Wykonanie dekretu niniejszego poleca się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Naczelnik Państwa
(—) J. Piłsudski.

Prezydent Ministrów
(—) I. J. Paderewski.

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) S. Wojciechowski.

Dan w Warszawie, dnia 7 lutego 1919 r.

107

ROZPORZĄDZENIE

Ministerstwa Skarbu w sprawie obowiązkowego ogłoszenia periodycznych sprawozdań przez przedsiębiorstwa, obowiązane do publicznego składania rachunków.

Sprawozdania przedsiębiorstw, obowiązanych do publicznego składania rachunków, o których mowa w art. 473 ros. ust. o podatkach bezpośrednich, względnie w art. 22 rozporządzenia Szefa Administracji przy Ces. niem. Generał-Gubernatorstwie Warszawskiem z dnia 7 sierpnia 1916 roku (Dziennik rozporządzeń Nr 40, poz. 125) mają być umieszczane w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu”.

Administracja „Dziennika Urzędowego” mieści się przy Wydziale 3 Ministerstwa Skarbu, Nowy Świat 69.

108

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu w przedmiocie przyjmowania banknotów niemieckich.

Wobec tego że kasy Skarbowe przyjmują wszystkie banknoty niemieckie, nie wyłączając wcale 50 marekówek z czarną obwódką, wypuszczonych przez Bank Rzeszy w październiku 1918 r., zawiadamia się że aż do dalszych zmian wszyscy są obowiązani przyjmować wymienione banknoty bez żadnej różnicy.

Minister Skarbu

(—) Dr. Englich.

Warszawa, dnia 4 lutego 1919 r.

ROZPORZĄDZENIE

Asygnaty Polskiej Pożyczki Państwowej 1918 r. mają być przez wszystkie instytucje rządowe przyjmowane w 90% swej wartości nominalnej zamiast gotówki, jako wadja przy licytacjach, oraz jako kaucje: a) akcyzowe, b) przy zawieraniu umów i kontraktów ze Skarbem Polskim, c) składane do depozytów Instytucji sądowych i wszelkich innych Instytucji rządowych w wypadkach, gdy prawo składanie kaucji pieniężnych przewiduje. Asygnaty Polskiej Pożyczki Państwowej będą przyjmowane przez Polską Krajową Kasę Pożyczkową za opłatą o połowę mniejszą od ustalonej za przechowywanie papierów procentowych wogóle.

Minister Skarbu

(—) Dr. Englich.

Warszawa, dnia 26 stycznia 1919 r.

109

Rozporządzenie Ministra Skarbu.

Wszystkie działające na terytorjum b. Królestwa Kongresowego instytucje kredytu długo i krótkoterminowego, w tej liczbie i towarzystwa wzajemnego kredytu, oraz towarzystwa kas załóżkowych na zastaw ruchomości (lombardy) powinny

1. Nadsyłać do Ministerstwa Skarbu (Nowy Świat 69) przed dnem 1-ym marca r. b. statuty, na zasadzie których działają i sprawozdania roczne za lata 1913, 1914, 1915, 1916, 1917, oraz

2. nadsyłać do Ministerstwa Skarbu bieżące sprawozdania roczne i bilanse miesięczne i

3. publikować sprawozdania roczne i bilanse miesięczne w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu (Nowy Świat 69).

Minister Skarbu

(—) Dr. Englich.

Dn. 12 lutego 1919 r.

110

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Spraw Wewnętrznych.

Na podstawie Dekretu Naczelnika Państwa z dnia czwartego lutego 1919 r. w sprawie uchylania się od służby wojskowej niniejszem zarządzam, co następuje: Do nakładania kary w drodze administracyjnej za uchylanie się od służby wojskowej zostają upoważnieni Komisarze Ludowi; osądzonym pozostawia się prawo odwołania się jedynie co do wymiaru kary do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w ciągu dni ośmiu od daty doręczenia orzeczenia karnego.

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) Wojciechowski.

Warszawa, dnia 8 lutego 1919 r.

111

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Spraw Wewnętrznych w przedmiocie przepisów wykonawczych do dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. o widowiskach.

Na zasadzie art. 5 Dekretu z dnia 7 lutego 1919 roku o widowiskach wydaję następujące przepisy wykonawcze:

Art. 1.

Przez „miejscowy państwowy urząd administracyjny” rozumieć należy, aż do dalszego rozporządzenia, urząd Komisarza Ludowego, dla Warszawy zaś urząd Naczelnego Inspektora Policji. Przez „urząd do spraw prasowych” rozumieć należy dla całego b. zaboru rosyjskiego. Wydział Prasowy Minist. Spraw Wewnętrznych, dla poszczególnych powiatów—urząd Komisarza Ludowego, dla Warszawy — urząd Naczelnego Inspektora Policji.

Art. 2.

Wszelkie otwory z tekstem słownym, przeznaczone do publicznej produkcji scenicznej, winny być nadsyłane w celu ich zaaprobowania do miejscowych państwowych urzędów administracyjnych, lub do Wydziału Prasowego M. S. W. w rękopisach, wyraźnie przepisanych, lub w

odbitkach drukowanych, w dwóch egzemplarzach, z których jeden pozostaje w urzędzie, drugi zaś po ewentualnem dokonaniu w nim zmian, skreśleń lub niezaaprobowania do publicznego wystawienia, ulega zwrotowi. Przy utworach muzycznych z tekstem słownym obowiązująco będzie tylko złożenie tekstu słownego. Aprobowany przez urząd tekst może uleść podczas wystawienia jedynie skrótom, które nie powinny zmieniać treści utworu.

Utwory z tekstem słownym, przedstawione do aprobaty właściwego urzędu, winny być rozpatrzone jaknajprędzej.

Obrazy świetlne podlegają przepisom, w art. 4 wymienionym,

Art. 3.

Utwory z tekstem słownym, przeznaczone do publicznej produkcji scenicznej i aprobowane przez miejscowe państwowe urzędy administracyjne, mogą być wystawiane w obrębie działalności odnośnego urzędu. Zezwolenia Wydziału Prasowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych posiadają moc prawną na całym obszarze b. zaboru rosyjskiego.

Art. 4.

Obrazy świetlne, przeznaczone do wystawiania publicznego, winny być nadsyłane do Wydziału Prasowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w jednym egzemplarzu, wraz z dokładnym opisem treści. Wydział Prasowy po rozpatrzeniu obrazu świetlnego, w razie zaaprobowania, wystawia kartę filmową; bez karty takiej nie wolno publicznie wyświetlać żadnego obrazu. Filma ulega zwrotowi,

Przepis niniejszy nie stosuje się do obrazów świetlnych reklamowych, które podlegają ogólnym przepisom policyjnym, oraz do przezroczy latarni czarnoksięskich, używanych do objaśniania treści odczytów i pogadanek.

Art. 5.

Obrazy świetlne, przeznaczone do publicznej produkcji i zawierające napisy nie polskie, winny mieć przed tekstem obcym tekst w języku polskim. Przepis niniejszy dotyczy tylko napisów, wyjaśniających treść obrazu.

Art. 6.

Wzbronię jest wystawianie zarówno utworów słownych, jak obrazów świetlnych;

a) treści pornograficznej i wogóle przeciwnych moralności lub prawu.

b) treści kryminalnej, jeżeli przedstawione będą środki i sposoby, użyte dla dokonania przestępstwa.

Art. 7.

Za rozpatrzenie obrazów świetlnych pobierana będzie opłata, podług następującej taksy.

a) za filmę długości do 100 mtr.—10 mk., za każde następne 50 mtr. 2 mk. 50 fen.

b) za wystawienie karty filmowej—5 mk., za potwierdzenie każdej kopji karty filmowej 2 mk.

Filma zawierająca pod ogólnym tytułem rozmaite obrazy, jak np. „Tydzień wojenny“, „Wrażenia z podróży“ uważana jest za jedną filmę. Przejrzona latarni czarnoksięskich nie podlegają opłacie.

Art. 8.

Osoby, którym lokalne urzędy administracyjne nie udzieliły pozwoleń na produkowanie utworów z tekstem słownym, mogą w terminie dwutygodniowym od dnia wydania decyzji odmownej odwołać się do Ministra Spraw Wewnętrznych.

Art. 9.

Dla otwarcia zakładu widowiskowego lub rozrywkowego, zgodnie z art. 3 dekretu z dnia 7 lutego 1919 roku o widowiskach, należy uzyskać pozwolenie w miejscowym państwowym urzędzie administracyjnym. W tym też celu należy złożyć w powyższym urzędzie pojęcie z wyszczególnieniem:

- a) imienia i nazwiska właściciela,
- b) imienia i nazwiska zarządzającego, jeżeli nim nie jest właściciel,
- c) adresu zakładu i
- d) rodzaju zakładu.

Art. 10.

Jeżeli w terminie rocznym od dnia uzyskania pozwolenia na otwarcie zakładu widowiskowego lub rozrywkowego nie nastąpi otwarcie zgłoszonego zakładu, dla późniejszego otwarcia wymagane jest uzyskanie nowego pozwolenia.

Art. 11.

Właściciele, lub ich zastępcy, zakładów widowiskowych lub rozrywkowych winni najpóźniej na 12 godzin przed przedstawieniem zameldować miejscowej władzy policyjnej program przedstawienia. W podaniu winno być wymienione, za jakim numerem i w jakim urzędzie były aprobowane utwory słowne lub obrazy świetlne, przeznaczone do wystawienia.

W wypadkach wyjątkowych przysługuje prawo zmiany w ostatniej chwili programu przedstawienia, nowy program jednak winien zawierać tylko aprobowane uprzednio przez właściwe urzędy utwory.

Jeżeli przedstawienie ma się odbyć nie w miejscu stałego pobytu władz policyjnych, te. min zameldowania przedłuża się do 48 godzin.

Art. 12.

Wystawiane na pokaz publiczny obrazy świetlne, przeznaczone dla dorosłych t. j. dla osób od lat 16, lub dla dzieci i młodzieży, t. j. dla osób do lat 16 wieku, muszą być jako takie wyraźnie obwieszczone napisami odpowiedniami przy wejściu do zakładu widowiskowego.

Na przedstawienia dla dorosłych, dzieci nie mają wstępu.

Art. 13.

Do teatrów „Varieté“ (kabaretów) których charakter określają przy udzielaniu pozwolenia odpowiedzialne władze administracyjne, zabrania się uczęszczać osobom obojga płci, nie mającym 18 lat wieku.

Art. 14

Właściciele, lub ich zastępcy, zakładów widowiskowych i rozrywkowych obowiązani są ułatwiać wstęp do powyższych zakładów delegowanym przez jednośny urząd administracyjny urzędnikom, dając im bezpłatnie stałe wyznaczone przez władze miejsce.

Delegowany urzędnik ma prawo żądać przedstawienia kart filmowych oraz aprobowanych egzemplarzy utworów z tekstem słownym.

Art. 15.

Komisarze Ludowi, w Warszawie Naczelny Inspektor Policji, winni w obwodach, powierzonych ich bezpośredniemu dozorowi, czuwać za pomocą organów policyjnych, aby w zakładach widowiskowych i rozrywkowych stosowano obowiązujące przepisy o widowiskach.

Urzędnicy, którzy pełnią dozór nad widowiskami, nie mogą być właścicielami, współwłaścicielami, zarządzającymi lub pracownikami zakładów widowiskowych i rozrywkowych, podległych ich dozorowi.

Art. 16.

Za popełnione w zakładach widowiskowych i rozrywkowych przekroczenia przeciwko niniejszym rozporządzeniom odpowiedzialni są właściciele, zastępcy, lub zarządzający powyższych zakładów.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) St. Wojciechowski.

Warszawa, 12 lutego 1919 r.

112

DEKRET

w przedmiocie tymczasowych przepisów prasowych.

Do czasu ujednostajnienia prawa prasowego na wszystkich ziemiach Państwa Polskiego, obowiązywać będzie na obszarach, będących uprzednio pod zaborem rosyjskim co następuje:

TYTUŁ I.

O drukach wogóle.

Art. 1.

Prasa jest wolna. Wolność prasy podlega tylko tym ograniczeniom, które są przewidziane w Kodeksie karnym, lub określone w ustawach.

Art. 2.

Do druków, podlegających mocy niniejszych przepisów prasowych, zalicza się wszelkie przeznaczone do puszczenia w obieg książki, broszury, czasopisma, plakaty, kartki osobne, nuty, wizerunki, rysunki, plany i mapy, odbijane sposobem mechanicznym lub chemicznym.

Art. 3.

Na każdym druku, wypuszczonym w obieg, powinno być wymienione nazwisko i adres właściciela drukarni, litografji, metalografji lub wogóle zakładu, w którym rzezonny druk odbito. Zamiast nazwiska i adresu właściciela wystarcza wymienienie firmy, wciągniętej do rejestru handlowego.

Przepis niniejszy nie stosuje się do kart wyborczych, jeżeli są puszczane w obieg podług wzoru, ustalonego przez ustawę; do druków przeznaczonych wyłącznie do użytku przemysłu i handlu lub do użytku domowego i towarzyskiego, jako to: okólniki, cenniki, bilety wizytowe i t. p. oraz do druków artystycznych (akwafort, autolitografji i t. p.), mających charakter oryginału.

Art. 4.

Jako puszczenie w obieg druku w pojęciu niniejszych przepisów prasowych uważać należy również wszelkie wystawianie lub rozkładanie druku w miejscach, które przez swą dostępność umożliwiają publiczności zaznajamianie się z nim.

Art. 5.

Pierwsze egzemplarze każdego druku w ilości, którą określił rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych, natychmiast po ich odbiciu winny być przez zarządzającego drukarnią bezpłatnie dostarczone miejscowej instytucji, lub miejscowemu urzędnikowi do spraw prasowych. Z dostarczonych w ten sposób egzemplarzy dwa, przy czasopismach zaś trzy egzemplarze, zachowuje Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, pozostałe zaś egzemplarze przesyła do bibliotek publicznych, których spis Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego ogłosi.

Przepis ten nie dotyczy t. zw. druków akcydensowych, t. j. wszelkiego rodzaju formularzy, zaawdomień w sprawach rodzinnych i handlowych, zaproszeń, kart wizytowych i t. p. bez względu na sposób ich wykonania.

Art. 6.

Bez zezwolenia władzy wojskowej wzbronione jest ogłaszanie wiadomości, dotyczących ruchu wojsk i środków obrony państwowej.

Art. 7.

Drukowanie ogłoszeń o sprzedaży losów loteryjnych, promes oraz pożyczek premjowych wymaga zezwolenia Ministerstwa Skarbu, drukowanie zaś ogłoszeń, dotyczących sprzedaży lekarstw i sposobu ich użycia oraz leczenia chorób, wymaga zezwolenia Ministerstwa Zdrowia Publicznego.

Art. 8.

Wzbronione jest drukowanie ogłoszeń:

1. Treści pornograficznej i wogóle przeciwnych prawu lub moralności.

2. O drukach, jeżeli w ogłoszeniu wskazano, że druk zawiera treść przeciwną prawu lub moralności, bądź dotyczy zwyrodnienia płciowego, prostytucji, lub skłonności przeciwnych naturze.

Ustęp 2-gi przepisu niniejszego nie stosuje się do wydawnictw naukowych, pedagogicznych, lub bibliograficznych.

TYTUŁ II.

O czasopiśmie w szczególności,

Art. 9.

Jako czasopismo uważane są wszelkie druki pod tym samym nagłówkiem i z numeracją kolejną, ukazujące się w obiegu częściej, niż cztery razy do roku.

Art. 10.

Przepisy niniejsze, dla czasopism ustalone, nie rozciągają się do wydawnictw rządowych, Sejmu Polskiego, instytucji miejskich i samorządowych, towarzystw naukowych, literackich i artystycznych w sprawach, dotyczących ściśle zakresu ich działalności, do zbiorów dokumentów historycznych, wszelkiego rodzaju słowników, tudzież do komunikatów periodycznych przeznaczonych jedynie dla rozpowszechniania pomiędzy redakcjami, które to wydawnictwa podlegają przepisom, ustalonym dla druków wogóle.

Art. 11.

Do dodatków, stanowiących składową część czasopisma, zalicza się tylko te dodatki, które nie są oddzielnie sprzedawane ani w prenumeracie, ani w postaci oddzielnych książeczek numerów, albo zeszytów, oraz te dodatki do czasopism codziennych które, chociaż można nabywać osobno, będą zawierały jedynie informacje o szczególnie ważnym wypadku dnia.

Wszelkie inne druki o charakterze odrębnego czasopisma, jeżeli mogą być nabywane oddzielnie w prenumeracie lub przez zakupno poszczególnych książeczek lub numerów albo zeszytów, nie mogą być uważane za dodatek do innego czasopisma, chociażby nosiły ten sam tytuł, wskutek tego wszelkie warunki wypuszczenia w obieg, określone niniejszemi przepisami prasowemi, muszą być przestrzegane przez każde z takich dwu wydawnictw osobno.

Art. 12.

Każde czasopismo musi być podpisane przez wydawcę i redaktora. Redaktorem może być wydawca. Jeżeli czasopismo ma kilku redaktorów, z których każdy odpowiada za poszczególny dział czasopisma, każdy taki dział musi być podpisany przez odpowiedniego redaktora.

Art. 13.

Jeżeli czasopismo znajduje się w sprzedaży detalicznej, na każdym numerze czasopisma winna być wskazana cena numeru poje tyńczego.

Art. 14.

Wydawcą i redaktorem może być tylko osoba, która ukończyła lat dwadzieścia jeden, nie utraciła praw w myśl art. 25 — 30 Kod. Karnego, oraz stale zamieszkująca w Państwie Polskiem. Ponadto redaktorem nie może być osoba, która na zasadzie wyroku sądowego odsiada je areszt lub pozostaje w więzieniu śledczem; przepis ten ma moc obowiązującą przez cały czas trwania aresztu. Jeżeli wydawcą jest stowarzyszenie, spółka lub Instytucja, czasopismo podpisuje upoważniona pojedyncza osoba.

Wydawcą lub redaktorem nie może być osoba, która po złożeniu deklaracji o wydawaniu czasopisma przestanie odpowiadać wyżej wymienionym warunkom.

Art. 15.

Pragnący wydawać nowe czasopismo obowiązany jest złożyć w miejscowym państwowym urzędzie administracyjnym deklarację, zawierającą wskazanie: a) miejscowości, w której czasopismo będzie wychodziło, b) tytułu wydawnictwa, jego zakresu, terminu wychodzenia i ceny prenumeracyjnej c) imienia, nazwiska i miejsca zamieszkania wydawcy i redaktora, jeżeli wydawca nie bierze na siebie tego obowiązku, a jeżeli redaktorów jest kilku, imienia, nazwiska i miejsca zamieszkania każdego z nich, d) drukarni, w której czasopismo będzie drukowane.

Art. 16.

Redaktor nowego czasopisma powinien złożyć deklarację, iż bierze na siebie kierowanie czasopiśmie m w całości, lub w części i w jakiej miarowicie, oraz, że czyni zańże warunkom, wskazanym w art. 14 niniejszych przepisów prasowych.

Art. 17.

Państwowy urząd administracyjny obowiązany jest wydać bezpłatne zaświadczenie o odbioru deklaracji (art. 15 i 16) z oznaczeniem daty odbioru.

Najpóźniej w ciągu siedmiu dni od dnia złożenia wymienionych deklaracji państwowy urząd administracyjny może zabronić wydawania czasopisma. Wrazie niewydania zakazu w terminie oznaczonym czasopismo może wychodzić. Zakaz może nastąpić: a) jeżeli w złożonych deklaracjach pomieszczone są nie wszystkie wymagane w art. 15 i 16 wskazania; b) jeżeli tytuł czasopisma uchybia przepisom prawa lub moralności, c) jeżeli istnieją przeszkody wymienione w art. 14 niniejszych przepisów prasowych. Zakaz w terminie wskazanym powinien być udzielony na piśmie z wyszczególnieniem przyczyn odmowy. Od decyzji państwowego urzędu administracyjnego osoby zainteresowane mogą wnieść zażalenie do Ministra Spraw Wewnętrznych w ciągu 2 ch tygodni od dnia wydania decyzji odmownej. Od decyzji Ministra Spraw Wewnętrznych w takim samym terminie przysługuje prawo odwołania się do Sądu Najwyższego.

Art. 18.

Jeżeli po złożeniu deklaracji (art. 15 i 16) zajdzie jaka zmiana w warunkach wydawania danego czasopisma (art. 15), o zmianie takiej należy w ciągu dni trzech złożyć odpowiednią deklarację. Również z zachowaniem tych samych terminów należy złożyć oświadczenie o ustąpieniu redaktora danego czasopisma w wypadkach, jeżeli redaktor wyjeżdża za granicę Państwa Polskiego, traci wolność osobistą, lub zostanie pozbawiony praw, albo ograniczony w prawach. Przy złożeniu ponownej deklaracji państwowy urząd administracyjny kieruje się zasadami, wymienionymi w art. 17 niniejszych przepisów prasowych.

Art. 19.

Osoba, uprawniona do wydawania czasopisma (art. 17), ma prawo przystąpić do puścić w obieg tegoż wydawnictwa w terminie rocznym od daty złożenia deklaracji (art. 15).

Czasopismo już wydawane, a nie ukazujące się z jakichbyś przyczyn w ciągu roku, uważa się za zamknięte, i dla jego wznowienia potrzebne jest spełnienie warunków, wymienionych w art. 15, 16 i 17 niniejszych przepisów prasowych.

Art. 20.

Czasopismo, zamieszczające ogłoszenia, obowiązane jest przyjąć zakomunikowane mu przez władze państwowe lub komunalne ogłoszenia i na żądanie tychże władz podać je w jednym z dwóch najbliższych numerów czasopisma za opłatą przyjętej należności za ogłoszenia.

Art. 21.

Czasopismo, jeżeli jest wydawnictwem codziennym, obowiązane jest w ciągu dni trzech po otrzymaniu, a w wydawnictwie, wychodzącym w odstępach dłuższych, w numerze najbliższym, a mającym wyjść po upływie dni trzech od otrzymania, zamieścić bezpłatnie, bez dokonywania zmian i uwag w tekście oraz bez umieszczenia w tym samym numerze zaprzeczeń wszelkie zakomunikowane przez urząd państwowy zaprzeczenie lub sprostowanie wiadomości, opublikowanej w tym czasopiśmie.

Nadesłane przez urzędy państwowe zaprzeczenia lub sprostowania powinny być wydrukowane takimi samymi czcionkami i w tym samym dziale, co i wiadomość, ulegająca sprostowaniu.

Art. 22.

Jeżeli w czasopiśmie zostanie umieszczona wiadomość, dotycząca osoby prywatnej, lub instytucji społecznej, handlowej albo komunalnej, wydawnictwo to nie może odmówić przyjęcia zakomunikowanego przez tę osobę, lub instytucję zaprzeczenia lub sprostowania, jeżeli zaprzeczenie lub sprostowanie nie zawiera treści karalnej i jest ograniczone do wiadomości rzeczowych. Zaprzeczenie lub sprostowanie osoby prywatnej lub instytucji społecznej, handlowej lub komunalnej winno być z zachowaniem terminów, wyszczególnionych w art. 21 niniejszych przepisów prasowych, wydrukowane bezpłatnie, jeżeli zajmuje najwyżej dwa razy tyle miejsca, co zajmował artykuł, na który jest odpowiedzią. Wrazie większych rozmiarów zaprzeczenia lub sprostowania wydawnictwo obowiązane jest je zamieścić, może jednak pobrać opłatę przyjętej należności za umieszczenie większy, przewyższających normę, podlegającą bezpłatnemu umieszczeniu. Zaprzeczenie lub sprostowanie musi być podpisane przez osobę lub instytucję, wnoszącą obronę, i wrazie żądania wydrukowane takimi samymi czcionkami i w tym samym dziale co wiadomość, ulegająca sprostowaniu.

Art. 23.

W sprawach o zniesławienie, przewidzianych w ustępie 2 im art. 538 Kod. Karn., rozprawy sądowe nie podlegają ogłoszeniu, gdyby nawet toczyły się przy drzwiach otwartych. Skarżącemu służy prawo ogłoszenia swej wniesionej do sądu skargi w czasopiśmie, które dopuściło się zniesławienia. Skarga ta winna być bezpłatnie wydrukowana w czasopiśmie z zachowaniem terminów, wskazanych w art. 21 niniejszych przepisów prasowych.

Zakaz, przez artykuł niniejszy ustanowiony, nie rozciąga się do wyroku sądowego.

Art. 24.

W sprawach toczących się przy drzwiach zamkniętych, mogą być drukowane tylko wydane przez sąd wyroki.

Art. 25.

Nie wolno wzywać publicznie za pośrednictwem czasopism do gromadzenia pieniędzy na opłatę kar pieniężnych oraz składać za pośrednictwem czasopism publicznego poświęcenia odbioru kwot, na taki cel złożonych.

TYTUŁ III.

O nakładaniu aresztu i dochodzeniu sądowem

Art. 26.

Wszelka obraza przepisów prasowych, jak również wszelkie przestępstwa, za pomocą druku spełnione, należą do właściwości sądów.

Art. 27.

Na pojedyncze druki może być nałożony areszt z rozporządzenia instytucji lub urzędnika do spraw prasowych przy równoczesnem wytoczeniu procesu sądowego przeciw winnym, gdy w treści takich druków zawarte są oznaki przestępstwa, przewidzianego w kodeksie karnym, z wyjątkiem przestępstw, dochodzonych w drodze oskarżenia prywatnego.

Niezależnie od wypadków, przewidzianych w części pierwszej artykułu niniejszego, areszt może być zastosowany w razie uchylenia przepisom artykułów 3 i 6 niniejszych przepisów prasowych, odnośnie zaś do poszczególnych numerów czasopism, również w razie uchylenia przepisom art. 12.

Art. 28.

Rozporządzenie, nakazujące areszt druków w trybie, wskazanym w art. 27, wymaga zatwierdzenia władzy sądowej.

Jeżeli władza, która zarządziła areszt, nie uzyska w przeciągu miesiąca od nałożenia aresztu zatwierdzającej uchwały sądowej, zarządzenie aresztu traci moc obowiązującą.

Art. 29.

Decyzję o uchyleniu lub zatwierdzeniu aresztu winien sąd wydać na Sesji Gospodarczej niezwłocznie po otrzymaniu odnośnego zawiadomienia władzy administracyjnej

Wrazie zatwierdzenia aresztu sąd władny jest nakazać zawieszenie czasopisma do wydania wyroku.

Art. 30.

Niezależnie od wypadku nałożenia aresztu z mocy art. 27 sąd władny będzie zastosować areszt lub zawieszenie czasopisma i w innych wypadkach w charakterze środka prewencyjnego.

Art. 31.

Areszt polega na zabezpieczeniu przeznaczonych do rozpowszechnienia egzemplarzy druku, które opuszczyły prasę.

Areszt może być rozciągnięty na złożony tekst oraz na płyty i formy, służące do odbijania danego druku.

Odrębne części druku (załączniki do czasopism i t. p.) nie zawierające treści karalnej, należy wyłączyć z pod aresztu.

Art. 32.

W czasie trwania aresztu wzbronione jest rozpowszechnianie druków, objętych aresztem, oraz przedrukowywanie ustępów, które spowodowały nałożenie aresztu.

Art. 33.

Ministrowi Spraw Wewnętrznych przysługuje prawo zarządzenia aresztu poszczególnych druków, wydanych za granicą i w Państwie Polskim rozpowszechnianych, o ile treść zawiera cechy przestępstwa (art. 27).

TYTUŁ IV.

o karach, wymierzanych za przekroczenie przepisów prasowych.

Art. 34.

Do Kodeksu Karnego wprowadza się następujące zmiany i uzupełnienia:

1. Ustęp 3-ci art. 293 Kod. Karn. uchyla się.
2. Po art. 294 Kod. Karn. wprowadza się art. 294a treści następującej:

Winny zamieszczenia w deklaracji o przyjęciu na siebie obowiązku wydawcy lub redaktora czasopisma w jego całości lub w pewnej jego części świadomie fałszywych wiadomości co do warunków, od których zależy prawobyc wydawcą lub redaktorem, ulegnie karze:

aresztu.

3. Po artykule 299 Kod. Karn. wprowadza się art. 299a treści następującej:

Winny zamieszczenia ogłoszenia, którego druk jest zakazany przez ustawę lub rozporządzenie, ulegnie karze:

aresztu na czas do jednego miesiąca lub grzywny do marek polskich tysiąca.

4 Ustępy 1 i 3 art. 303 Kod. Karn. uchyla się.

5. Po art. 293 Kod. Karn. wprowadza się art. 293a treści następującej:

Winny niezłożenia właściwej władzy w terminie przepisanej liczby egzemplarzy druku, określonej przez ustawę lub rozporządzenie, ulegnie karze, prócz zasądzenia wartości złożonych egzemplarzy, przyjmując za podstawę obliczeń cenę sprzedaną na rynku księgarskim, aresztu na czas do miesiąca trzech lub grzywny do marek polskich sześciuset.

6 Po art. 303 wprowadza się art. 303a treści następującej:

Wydawca wydawnictwa periodycznego, winny puszczania w obieg nowego wydawnictwa periodycznego bez spełnienia warunków, wymaganych przez ustawę lub rozporządzenie, ulegnie karze:

aresztu.

TYTUŁ V.

Przepisy przechodnie.

Art. 35.

Czasopisma, które wydały chociaż jeden numer w okresie półrocznym przed ogłoszeniem niniejszych przepisów prasowych w „Dzienniku Praw”, uważane są za uprawnione do dalszego wychodzenia, jeżeli w terminie tygodniowym od daty otrzymania mocy niniejszych przepisów prasowych spełnią warunki w art. 14, 15 i 16 przewidziane.

Naczelnik Państwa
(—) J. Piłsudski.

Prezydent Ministrów
(—) I. J. Paderewski.

Minister Spraw Wewnętrznych
S. Wojciechowski.

Dan w Warszawie, d. 7 lutego 1919 r.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Spraw Wewnętrznych w przedmiocie przepisów wykonawczych do dekretów z dnia 7 lutego 1919 r. o tymczasowych przepisach prasowych oraz o zakładach drukarskich i składach druków.

Art. 1.

Przez „miejscowy państwowy urząd administracyjny” oraz „Instytucję do spraw prasowych” rozumieć należy aż do dalszego rozporządzenia urząd Komisarza Ludowego, dla Warszawy zaś urząd Naczelnego Inspektora Policji. Przez „urzędnika do spraw prasowych” rozumieć należy urzędnika, delegowanego przez państwowy urząd administracyjny do pełnienia dozoru nad prasą, zakładami drukarskimi i składami druków.

Art. 2.

Komisarze Ludowi, w Warszawie Naczelnny Inspektor Policji, oraz wyznaczeni przez nich do pełnienia dozoru nad prasą urzędnicy winni przy wykonywaniu swych czynności kierować się obowiązującymi przepisami prasowymi, bez uprzedzeń względem kierunków politycznych czasopism i nie powodując się żadnymi względami osobistymi nie mogą być właścicielami, współnikami, zarządzającymi lub pracownikami zakładów drukarskich, składów druków lub wydawnictw, podległych ich dozorowi.

Art. 3.

Komisarze Ludowi, w Warszawie Naczelnny Inspektor Policji, winni w obwodach, powierzonych ich bezpośredniemu dozorowi, czuwać zapobiegawczo organów policyjnych, aby w składach druków nie były sprzedawane, pożyczane, [lub rozdawane druki o treści przestępnej, na które nałożono areszt z rozporządzenia władz właściwych, oraz aby zakłady drukarskie ściśle przestrzegały obowiązku dostarczania obowiązkowych egzemplarzy bezpłatnych.

Art. 4.

Za dostarczone, zgodnie z art. 5 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. o tymczasowych przepisach prasowych egzemplarze obowiązkowe winno być wydane pokwitowanie z oznaczeniem daty i godziny otrzymania. Odpis pokwitowania pozostaje w urzędzie.

Art 5.

Urządnik, delegowany przez urząd do rozpatrzenia dostarczonych druków, winien możliwie szybko i dokładnie zapoznać się z ich treścią. Czasopisma rozpatrywane są niezwłocznie. Jeżeli druk zawiera obrazę przepisów prawowych, lub oznaki przestępstwa, przewidziane w art. 27 dekretu w przedmiocie o tymczasowych przepisach prasowych, należy kierować się przepisami, w tytule ili powyższych przepisów wymienionemi.

Art. 6.

Zarządzenie o nałożeniu aresztu ma być niezwłocznie wykonane przez miejscową władzę policyjną, która winna natychmiast, zgodnie z art. 31 dekretu w przedmiocie tymczasowych przepisów prasowych, dokonać zabezpieczenia przeznaczonych do rozpowszechnienia egzemplarzy druku o treści przestępnej.

Art. 7.

Zarządzenie o nałożeniu aresztu ma być, zgodnie z art. 27 dekretu w przedmiocie tymczasowych przepisów prasowych, zakomunikowane niezwłocznie miejscowemu urzędowi prokuratorskiemu.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *St. Wojciechowski.*

Warszawa, dnia 12 lutego 1919 r.

114

ROZPORZĄDZENIE

w sprawie obrotu ziemiołódami.

§ 1.

W celu zabezpieczenia niezbędnej ilości środków spożywczych dla ludności miast i ośrodków przemysłowych, Ministerstwo Apropowizacji wyznacza na poszczególne powiaty Państwa przymusowe dostawy ziemiołódów, a mianowicie: zbóż chlebowych (żyto, pszenica i jęczmień), roślin strączkowych (groch, fasola, soczewica, peluszką), prosa, gryki i ziemniaków.

§ 2.

Przewóz kolejami produktów objętych § 1 owsa może być dokonywanym tylko za listami przewozowymi Ministerstwa Apropowizacji.

§ 3.

Obrót ziemiołódami nieobjętymi §§ 1 i 2 niniejszego rozporządzenia nie podlega żadnym ograniczeniom wewnątrz Państwa.

§ 4.

Wywóz wszelkiego rodzaju ziemiołódów, przetworów z nich, między innymi mąki, kaszy i innych oraz nasion po za granicę Państwa dozwolony jest jedynie na zasadzie specjalnych dokumentów wywozowych, wystawianych przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu po porozumieniu się z Ministerstwem Apropowizacji.

§ 5.

Ministerstwo Apropowizacji po porozumieniu się z Ministerstwem Rolnictwa i Dóbr Koronnych wyznacza kontyngenty zbóż chlebowych i ziemniaków na poszczególne powiaty. Kontyngenty przez poszczególne powiaty bezwarunkowo winny być dostarczone i nie podlegają w żadnym wypadku redukcji, zaś w powiatach byłej okupacji niemieckiej dostarczane być winny po za dokonaniem już dostawami i stosownie do tego będą niższe.

§ 6.

Rozkładu kontyngentu powiatowego na poszczególnych producentów posiadających powyżej stu morgów ziemi ornej i na poszczególne gminy dokonają powiatowi referenci apropowizacyjni przy współudziale Komisji, powołanej z pośród producentów, w skład której wchodzić będą 2 przedstawiciele większej własności i 4 przedstawiciele mniejszej własności. Członków Komisji powołuje miejscowy komisarz rządowy w porozumieniu z miejscowymi organizacjami rolniczymi. Po ukończeniu rozkładów kontyngentów komisja rozwiązuje się. Terminy dostaw wyznacza referent apropowizacyjny.

§ 7.

Własność małorolna posiadająca 6 morgów ziemi ornej zwolniona jest od wszelkich dostaw przymusowych.

§ 8.

O ile komisja wymieniona w § 6 w ciągu 14 dni od chwili jej powołania nie dokona rozkładu wyznaczonego na powiat kontyngentu, referent apropowizacyjny dokona rozkładu kontyngentu samodzielnie i żadne reklamacje, powstałe z tego tytułu uwzględnione nie będą.

§ 9.

Referent Apropowizacyjny w porozumieniu z Komisją wymienioną w § 6 ustala kontyngent gryki, prosa, strączkowych (grochu, fasoli, soczewicy i peluszką), stosując w razie potrzeby § 8 niniejszego rozporządzenia.

§ 10.

Z chwilą, gdy powiat wyznaczony mu kontyngent w całości dostarczy pozostałe w powiecie ziemiołody będą mogły być z wolnej ręki sprzedawane instytucjom samorządowym i organizacjom konsumentów przez Ministerstwo Apropowizacji do zakupu upoważnionym.

§ 11.

W razie niedostarczenia przez konsumentów wyznaczonego kontyngentu w terminach przez referentów aprowizacyjnych wskazanych, nałożona zostanie kara w wysokości dziesięciokrotnej ceny urzędowej niedostarczonych ilości ziemniaków. Ostateczny termin dostaw zboża chłobowego, gryki, prosa i strączkowych ustanowiony został na dzień 1 marca 1919 roku.

§ 12.

Ceny na ziemniaki ustanowione zostają w sposób następujący:

Dla powiatów byłej okupacji niemieckiej:	
za 100 kg. żyta i jęczmienia	Mk. 60 --
„ „ „ pszenicy	70 --
„ „ „ ziemniaków	16. --

loco wyznaczony punkt dostawy.

W sprawie czynienia potrąceń za zły gatunek dostarczonych ziemniaków otrzymają Instytucje skupu odpowiednie instrukcje.

§ 13.

Prawo skupu wyznaczonych kontyngentów ziemniaków rozporządzeniem niniejszem objętych, przysługuje wyłącznie Państwowemu Urzędowi Zbożowemu i Państwowemu Urzędowi Ziemiaczanemu, które będą dokonywać skupu za pośrednictwem własnych filii lub upoważnionych do tego organizacji handlowo-rolniczych.

§ 14.

Rozporządzenie niniejsze unieważnia wszystkie wydane dotychczas rozporządzenia w zakresie obrotu ziemniakami i ma moc obowiązującą od chwili ogłoszenia aż do odwołania.

Warszawa, d. 23 listopada 1918 r.

Ministerstwo Apropowizacji,

115

OGŁOSZENIE

dotyczące wyborów wójtów, sołtysów i ich zastępców.

Wybrani zostali:

- Ob. Jan Krasuski z Aleksandrowa na wójta gm. Gołębki.
- „ Baltazar Zalewski z Gołębek na jego zastępcę
- „ Antoni Sucholski ze Świder na wójta gm. Łuków,
- „ Bolesław Sosnowski ze Szczygłel Dolnych na jego zastępcę,
- „ Franciszek Wysokiński z Gąstior na wójta gm. Skrzyszew,
- „ Tomasz Grodzicki z Wierchowin na jego zastępcę,
- „ Franciszek Kopeć z Trzebieszowa na wójta gm. Trzebieszów,

- „ Aleksander Krasuski z Szaniaw - Pontat na jego zastępcę,
- „ Władysław Kozłowski z Gręzówki na wójta gm. Łąble,
- „ Jozef Wajsckiński z Gręzówki na jego zastępcę,
- „ Stanisław Nadach z Soból na wójta gm. Ulan,
- „ Wojciech Szczuchniak z Dornaszewnicy na jego zastępcę,
- „ Kazimierz Kwaśny na wójta gm. BiałoBrzegi,
- „ Jozef Siwek na jego zastępcę,
- „ Aleksander Machnik z Żorawca na wójta gm. Gółów,
- „ rawel dziwo z Adamowa na jego zastępcę,
- „ Jan Kowalski na wójta gm. Jarczew,
- „ Stanisław Kalński na jego zastępcę,
- „ Aleksander Koniczny z Kosót na wójta gm. Stanin,
- „ Michał Polić ze Stanina na jego zastępcę,
- „ Tomasz Morio na sołtysa wsi Ferdynandów gm. Lysobyki,
- „ Jozef Leszek na jego zastępcę,
- „ Benedykt Pikula na sołtysa wsi Natolin gm. Lysobyki,
- „ Jan Wróbel na sołtysa wsi Glinki gm. Miaszków,
- „ Franciszek Wysokiński na sołtysa wsi Jakusze gm. Jakusze,
- „ Andrzej Grochowski na jego zastępcę,
- „ Aleksander Tomaszewicz na sołtysa wsi Łazy gm. Gołębki,
- „ Stanisław Żurawski na jego zastępcę,
- „ Michał Zdanowski syn Teczila na sołtysa wsi Szczepanki,
- „ Jan Krasuski syn Ignacego na jego zastępcę

Łuków, d. 21 lutego 1919 r.

Komisarz Ludowy Łopuski.

116

OGŁOSZENIE

dotyczące rozporządzeń o sporządzeniu protokołów o wykroczeniach Akcyzowo Skarbowych.

Ponieważ kary za przekroczenia akcyzowo-skarbowe (okowita, tytuń, papierosy, glizy, piwo, wino, cukler, herbata, drożdże i t. p.) mogą być nakładane tylko na mocy formalnych protokołów, a nie krótkich doniesień służbowych, przeto podaje się do wiadomości wszystkich funkcjonarjuszy Urzędów Państwowych, którym z urzędu wypadnie wykryć takowe przekroczenia, iż o wszystkich przekroczeniach akcyzowo-skarbowych należy natychmiast sporządzać protokoły i: takowe, w możliwie najkrótszym czasie, skierowywać w oryginale, a nie w odpisie do Inspektoratu Skarbowego, gdzie na mocy rozporządzenia Ministerstwa Skarbu, wymierza się karę.

Protokóły mają zawierać następujące dane.

1) Data sporządzenia protokołu, kto zrobił protokół, imię, nazwisko i miejsce zamieszkania osób obwiniętych.

2) Miejsce wykrycia przekroczeń.

3) Rodzaj przestępstwa i dokładne podanie okoliczności towarzyszących przytrzymaniu lub czynności. (W sprawie tajnych gorzelni: ilość okowity jaka w przybliżeniu mogła być wypędzona w przeciągu doby, od jakiego czasu gorzelnia i t.d.).

4) Jakie przedmioty zatrzymane: bliższe ich określenie według sztuk, miary i wagi; w sprawie tajnych gorzelni: a) ilość zatrzymanych naczyń (Kadzli, beczek, aparatów i t. p.) i przybliżony ich wymiar i b) ilość znalezionej okowity i produktów do pędzenia okowity (słod, kartofle, cukier i mąka.)

5) Miejsce przechowania zatrzymanych przedmiotów.

6) Stan majątkowy obwiniętych.

7) Zeznania obwiniętych powinny być stwierdzone ich własnoręcznymi podpisami, a w razie niepiśmienności ich lub odmowy podpisu, powinni podpisać świadkowie stwierdzający zgodność danych przytoczonych w protokóle.

8) Protokóły także podpisują osoby sporządzające takowe.

Zaznacza się, iż zatrzymane wyroby tytuńowe i okowita, winny być przysłane do Inspektoratu Skarbowego, a wszystkie inne rzeczony dowody odsyłane na przechowanie do miejscowych władz policyjnych o czem robi się wzmiankę w protokóle.

Inspektor Skarbowy pow. Łukowskiego.

(—) M. Franio.

117

OGŁOSZENIE

dotyczące Polskiej Pożyczki Państwowej.

Powstałe Państwo Polskie — wychodzimy z niewoli — zaczynamy żyć życiem samodzielnym.

Dla Państwa Polskiego — Skarb należyce zaopatrzone jest pierwszorzędnym warunkiem istnienia. Od niego należy nasza przyszłość, ład i porządek w kraju.

Aby zdobyć pieniądze dla Skarbu było rzeczą niezbędną zaciągnięcie Polskiej pożyczki Państwowej.

Pożyczkę tę obecnie wypuściło już nasze Ministerstwo Skarbu w postaci asygnat po 1000, 5000 i 10000 marek polskich względnie rubli rosyjskich i koron austriackich. Pożyczka ta przynosi rocznie 5% plaine z góry i wolne jest od wszelkich podatków. Dla tego też przynosi ona właściwie 5 1/2 procent, więc procent ten jest znacznie wyższy od procentów ofiarowanych przez rozmaite stowarzyszenia kredytowe.

Pożyczka zwrócona będzie 1-go listopada 1919 r. w całości w walucie której asygnaty wydane zostały lub w razie przejścia Państwa polskiego na nową walutę, w nowej walucie polskiej według rządownego kursu, który obowiązywać będzie dla wypełnienia wszelkich zobowiązań płatniczych.

Pożyczka zabezpieczona jest całkowitym majątkiem Państwa Polskiego i wszystkimi jego dochodami. Pewność więc jest absolutna.

Pożyczka jest do nabycia za gotówkę w Urzędzie pożyczek Państwowych i Skarbu Narodowego (w Warszawie) w Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej (w Centrali i Oddziałach), we wszystkich bankach, w innych instytucjach kredytowych, oraz w Kasach powiatowych (Skarbowych) w tej liczbie i w Łukowskiej Kasie Powiatowej (plac przy kościele Piarskim).

Sprzedaż asygnat w walucie rosyjskiej (rublach) odbywa się wyłącznie za ruble carskie, a to za banknoty 500, 100, 50 i 25 rublowe bez ograniczenia za banknoty niższe tylko do wysokości 5% łącznej sumy sprzedanej; po nad 5% banknoty mogą być przyjmowane tylko o ile rozchodzi się o niezbędne wyrównanie.

Każdy Polak, który rozumie interes swej Ojczyzny i swój własny, niechaj kupi Polską Pożyczkę Państwową.

Inspektor Skarbowy na pow. Łukowski.

(—) M. Franio.

118

OGŁOSZENIE

Inspektor Skarbowy na Powiat Łukowski n niniejszym podaje do wiadomości Magistratom i Urzędom gminnym powiatu Łukowskiego, iż poszukuje miejsca zamieszkania Tomasza Bużckiego (ze wsi Okrzeja gm. Gulów), na którym ciąży zaległość podatku hipotecznego.

W razie odnalezienia miejsca zamieszkania Tomasza Bużckiego, proszę zawiadomić Inspektorat Skarbowy w Łukowie.

Inspektor Skarbowy pow. Łukowskiego.

(—) M. Franio.

Łuków, dnia 20-go lutego 1919 r.